

Παρακαλούνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξαν συνδρομὴν των ὑποσπεύσαντων αὐτὴν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὁ ἰατρός ἐξέθηκε λεπτομερῶς τὸ ἐξαγόμενον τῆς ἐξετάσεως καὶ συνεπέρανεν ὅτι ὁ ἀπαγαγὼν τὴν νεανίδα, θέλων νὰ καταστείλῃ τὰς κραυγὰς τοῦ θύματος εἶχε δέσῃ τὸ στόμα της, ἀλλ' ἐν τῇ κατεσπευσμένῃ αὐτοῦ φυγῇ, τὸ φίμωτρον ὠλίσθησε πρὸς τὸν πώγωνα καὶ ἔπειτα εἰς τὸν λαιμόν, καὶ τότε ἔνεκα τῶν ἀτάκτων κινήσεων τοῦ ἀπαγωγέως συνεσφίχθη ὁ λαιμός καὶ ἐπὶνεγκε τὸν στραγγαλισμόν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς πρὸς τὸν ἰατρόν.

Ἐπειτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ῥοβέρτον, ἠρώτησεν αὐτόν :

— Ἀναγνωρίζετε ὅτι ἐφόνευσατε τὴν Τριανταφυλλιάν Τρεχανέμη τὴν νύκτα τῆς 25 πρὸς τὴν 26 Σεπτεμβρίου ;

— Ὁχι, κύριε.

— Δὲν θέλετε νὰ δώσετε πληροφορίαν τινὰ περὶ τῶν συμβάντων μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ θύματος ;

— Εἶπον εἰς τὸν κύριον ἀστυνόμον πᾶν ὃ τι εἰζέυρω. Ἀλλὰ βεβαίως δὲν δύναμαι νὰ κατηγορήσω ἑαυτὸν περὶ πράγματος, τοῦ ὁποίου εἰζέυρω ὅτι εἶμαι ἄθωος.

— Ἐχει καλῶς ! Εἶμαι ἡναγκασμένος νὰ σὰς κρατήσω εἰς τὴν διάθεσίν μου.

— Ἐκτελέσατε τὸ καθήκόν σας, κύριε εἶπε σοβαρῶς ὁ Ῥοβέρτος.

Καὶ ἐν τῷ ἐπιτεινόμενῳ σκότει τοῦ δωματίου ἐλθὼν πλησίον τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἔκειτο ἡ Τριανταφυλλιά, ἐγονυπέτησεν εὐλαβῶς καὶ προσηυχήθη ἐνδομύχως. Ἐγερθεὶς ἔπειτα καὶ πλησιάσας εἰς τὸ παράθυρον, ἔδρεψε τὸ κάλλιστον τριαντάφυλλον καὶ τὸ ἀπέθηκεν εὐωδέστατον ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ μετώπου τῆς νεκρᾶς.

— Χαῖρε, δύστηνος κόρη, ἐπιθύρισε περιλύπως.

Ἐπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀνακριτὴν εἶπε :

— Κύριε, εἰς τὰς προσταγὰς σας.

Πάντες ἐσιώπων συγκεκινημένοι, ἀλλὰ μόνῃ ἡ φωνὴ τοῦ Καρβαγὰν ἠκούσθη :

— Ἀμ' πάντοτε αὐτὴ ἡ οἰκογένεια ἀγαποῦσε τὰ θεατρικά ... Ἀλλ' αὐτὰ δὲν τὰκούει ἡ δικαιοσύνη, αὐτὰ δὲν περνοῦν !...

Ὁ Ῥοβέρτος ὕψωσε καταφρονητικῶς τοὺς ὦμους καὶ οὐδὲ ἀπλοῦ βλέμματος ἀξιῶν τὸν ἐχθρόν του ἠκολούθησε τὸν ἀστυνόμον.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἀπεστάλη μετὰ συνοδείας εἰς τὴν πλησίον πόλιν καὶ ἐκλείσθη εἰς τὰς φυλακάς.

ΙΔ'

ΚΡΙΣΙΜΟΙ ΣΤΙΓΜΑΙ

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπομείνῃ τὴν στέρησιν τοῦ Βενιαμίν της. Τὴν πρώτην νύκτα ἐκινδύνευσε νὰ φύγῃ ὁ νοὺς της καὶ μολὶς καὶ μετὰ βίας συνεκράτησεν ἑαυτὴν μέχρι τῆς πρωῒας. Διὸ τὴν ἐπομένῃν εὐθὺς ἡμέραν καταλίπει τὸν πύργον καὶ κατ' εὐθείαν πορεύεται εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ «ἀπ' ἐδῶ πᾶν» κῆ ἄλλοις.

Ἡ ἀτυχὴς Ἀντωνία ἀπέμεινε μόνῃ μετὰ τοῦ πατρός της, ἡναγκασμένη νὰ δικαιολογήσῃ πρὸς τὸν γηραιὸν τὴν ἀπρόοπτον φυγὴν τοῦ τε Ῥοβέρτου καὶ τῆς θείας. Εἶπε λοιπὸν ὅτι ἔνεκα διαφορᾶς τινος πρὸς τὸν ἐπιστάτην τοῦ κτήματός της ἡναγκάσθη ἡ θεία νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κτήμα, παραλαβοῦσα καὶ τὸν Ῥοβέρτον. Θὰ λείψωσι δὲ ὀλίγας τινὰς ἡμέρας !

Ὁ μακάριος γέρονς δὲν παρετήρησε τὸ πικρὸν μειδίαμα τῆς κόρης ὅτε ἐξεστόμησε τὸ δεινὸν ψεῦδος : Ὀλίγας τινὰς ἡμέρας !

Ἀλλ' οὐδόλως ἦτο ἀπαιτητικὸς ὁ ἀγαθὸς γέρονς Ὀνώριος διότι τί τον ἔμελε αὐτόν ! Ἦρκει μόνον νὰ μὴ τον ἐνοχλῶσι περὶ τῶν ἐφευρέσεών του καὶ περὶ παντὸς ἄλλου ἡδιαφόρει.

Ἡ Ἀντωνία ἠυλόγησε τὴν ὀλεθρίαν μανίαν, ἥτις τοσοῦτον ἐπικαίρως ἀπερρόφει τὴν προσοχὴν τοῦ πατρός της. Ὁ γηραιὸς οὐδόλως ἐφάνη παρατηρήσας τὴν ἀπὸ τοῦ γέμματος ἀπουσίαν τῆς θείας Ἰσαβέλλας, ἥτις ἀπὸ τριακονταετίας τὸ πρῶτον ἤδη δὲν παρεκάθητο ἐν τῇ κοινῇ τραπέζῃ. Ῥοβέρτος τὸν ἀντίον πολλάκις ἔλειπεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἔνεκα τῶν συγῶν κυνηγετικῶν ἐκδρομῶν του.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἐκάθητο σιωπηλοί, ὅ τε πατὴρ καὶ ἡ κόρη. Εὐνόητον δὲ τί ἐκάτερος αὐτῶν εἶχε κατὰ νοῦν καὶ τί διενεοῖτο.

— Ἀ ! ἄ !! ἀνεκάγχασεν αἴφνης ὁ γηραιός, ἡ δὲ Ἀντωνία ἀποσπασθεῖσα τῶν θλιβερῶν σκέψεων της ἠσθάνθη ῥίγος. Ἀ ! ἄ !! κόρη μου, νὰ ἰδῇς ὅτι ἐδῶ εἶνε τὸ σφάλμα. Ἡ ἐσχάρα εἶνε ἐπίπεδος καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπενόησα ὅτι πρέπει νὰ τὴν καμπυλώσω ὀλίγον καὶ τότε τὸ βεῦμα τοῦ ἀέρος θὰ αὐξήσῃ. Εἶδες τί ἀπλούστατον ; Πῶς σου φαίνεται ;

— Ὁρθότατον, πατέρα μου !

— Ὁρθότατον ! μοῦ το λέγεις μὲ τὴν σὴν ἀνορεξίαν, δὲν μοῦ το λέγεις μὲ τὴν καρδίαν σου. Ἐνόησα ὅτι δὲν ἐπέισθης. Ἐλὰ λοιπὸν μίαν στιγμὴν ἐπάνω εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου νὰ σοῦ το δείξω πειραματικῶς, διότι μὲ τὰς θεωρίας καθήμεθα ἐδῶ καὶ χάνομεν τὸν καιρὸν μας, καὶ εὐθὺς θὰ ἐνηουσιασθῇς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐφευρέσεως. Εἶνε περιουσία, κόρη μου, αὐτό, περιουσία ! τὸ ἐκατάλαβες τί θὰ εἴπῃ.

Ἡ δύστηνος Ἀντωνία ὑπέκουσα εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ γέροντος, ἔλαβε τὴν λυχνίαν καὶ ἀμφοτέροι ἀνέβησαν εἰς τὸ ἐργαστήριον.

— Κάμποσον καιρὸν εἶχες νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου, εἶπεν ὁ γέρονς μειδιῶν καὶ ἀτενίζων πρὸς αὐτὴν μεθ' ὑπερβολολύσης φιλοστοργίας ... Κύτταζε ἐδῶ πόσα σχέδια ἔχω νὰ μοῦ τα ἀντιγράψῃς καὶ τα διορθώσῃς. Αὐτὰς τὰς ὀλίγας ἡμέρας ὅπου εἴμεθα μόνοι μας οἱ δύο ἔπρεπε νὰ ἔρχεσαι ἐδῶ καθ' ἡμέραν καὶ νὰ μένης μαζί μου νὰ βλέπῃς τὰ πειράματά μου, νὰ περναῖς εὐαρέστως καὶ ἡ ὥρα σου... Νὰ ἰδῇς τί καλά που θὰ περάσωμεν ἐδῶ μαζί !

— Μάλιστα, πατέρα μου !... εἶπεν ἡ Ἀντωνία διὰ τῶν ἄκρων τῶν χειλέων της, ἐν ᾧ τὸ γηραιὸν παιδίον ἐμειδία καὶ τὸ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπόν του ἡκτινοβόλει ὑπὸ χαρᾶς ἀνεκλαλήτου.

Μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας τῆς νυκτός ἔμειναν οἱ δύο ἐν τῇ κολάσει ἐκείνῃ, ἐν ᾗ ἐπὶ τριακόνα ὅλα ἔτη ἐγεννήθησαν αἱ ὀλέθραι ἰδέαι αἱ ἐπενεγκοῦσαι τὴν τελείαν τοῦ οἴκου καταστροφὴν.

Ὁ γηραιὸς χαίρων ὅτι ἐπὶ δύο ὅλας ὥρας ἠδυνήθη νὰ ἀναπτύξῃ τὰς ιδέας του, ἀδιάφορον ἂν ἡ Ἀντωνία ἀλλοῦ εἶχε τὸν νοῦν της, ἡσπασθη τὴν κόρην καὶ ἀποχωρῶν εἰς τὸν κοιτῶνά του εἶπεν :

— Ἀ ! μὰ δὲν εἰζέυρεις πόσον εἶμ' εὐχαριστημένος ... Δὲν εἰζέυρεις πόσον ἡ παρουσία σου με ὠφελεῖ ... Ὅταν σε βλέπω μέσα εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου, φαντάζομαι ὅτι ἡ ἐφευρέσις μου θὰ ἐπιτύχῃ ... Δὲν θὰ ξαναέλθῃς ; Καὶ εἶνε καὶ συμφέρον σου, πρέπει νὰ εἰζεύρῃς ... Περιουσία, πλούτη !...

Περιουσία ! πλούτη ! τὸ μόνον ὄνειρον καὶ αἱ μόναι λέξεις παντὸς σοφοῦ καὶ παντὸς καταγινόμενου εἰς ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις !

Ὅλην τὴν νύκτα ἡ Ἀντωνία διήλθεν ἄυπνος. Τοῦ ἀντίον δὲ ὁ γέρονς ἐκοιμήθη ὑπὸν γαλήνιον, καὶ πρῶτ' πρῶτ' ἦλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ἀντωνίας δροσερὸς ὡς τριαντάφυλλον καὶ μειδιῶν, καὶ περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἀνέβη εἰς τὸ ἐργαστήριόν του.

Ἐν ᾧ ὁ γέρονς κατεγίνετο εἰς τὰ καταστρεπτικὰ σχέδια του, ἦλθε τις ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ συμβολαιογράφου Μαλεζῶ κομίζων ἐπιστολὴν τῆς θείας Ἰσαβέλλας πρὸς τὴν Ἀντωνίαν, καὶ ταυτοχρόνως ὑπόμνησιν καὶ παράκλησιν τοῦ συμβολαιογράφου νὰ μὴ λησμονήσῃ ὅτι αὐριον λήγει τὸ συνάλλαγμα.

Ἡ Ἀντωνία λαβοῦσα τὴν ἐπιστολὴν ἐκλείσθη ἐν τῷ δωματίῳ της νὰ τὴν ἀναγνώσῃ ἐν ἀνέσει.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἔγραφεν ὅτι φθάσασα τὴν 7 π. μ. ἐπεσκέφθη ἰσχύοντά τινα φίλον, μεθ' οὗ μετέβη εἰς τοῦ εἰσαγγελέως καὶ ἐζήτησε τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἀνεψιοῦ της. Ἀλλὰ καίτοι ὁ εἰσαγγελεὺς ἐφάνη πρόθυμος καὶ εὐδιάθετος, οὐχ ἥτον εἶπεν ὅτι εἶνε τῶν ἀδυνάτων. Περὶ τοῦ γεγονότος εἶχον γράψῃ πᾶσαι αἱ ἐφημερίδες μετὰ πλείστων ἀνακριθειῶν ὡς συνηθίζουσιν οἱ «ἀχρεῖτοι αὐτοὶ μεριδιῶ γράφοι» ὡς ἔγραφεν ἡ θείσα. Ἡ πόλις εἶνε ἀνάστατος καὶ τὸ ὄνομα Κλαίρεφόν